ЧЕРВЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 12 (934)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ДОБРОВОЛЬСЬКОГО

Бригантина дармоїда.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Сорока-злодійка.

Лист прокуророві

Дорогий товаришу прокурор!

Звертаюся до Вас із цим листом, оскільки не хочу, щоб між нами виникли якісь непорозуміння. А вони можуть виникнути, якщо Ви чи Ваші слідчі однобічно підійдете до справи, про яку я зараз розповім.

Суть її полягає в тому, що я украв автомобіль. «Волгу». Нашу редакційну «Волгу». Украв і загнав одному приятелеві за десять тисяч.

Що мене штовхнуло на це?

Спирт. Звичайний дев'яностошестиградусний спирт, або ж, як його називають знавці, ректифікат. Той самий ректифікат, котрий можна вживати у чистому вигляді, а також і розводити водою чи апельсиновим соком у пропорції п'ятдесят на п'ятдесят.

Тільки не подумайте, будь ласка, що свій проступок я вчинив, знаходячись у нетверезому стані. Боронь боже! П'ю тільки на свята, і то дуже помірно.

В даному випадку спирт, про який ідеться, має швидше символічне значення, хоч справи стосується безпосередньо. Він дав, так би мовити, поштовх, став у цій історії своєрідним, але, признатися, дійовим імпульсом.

Отож спочатку про спирт.

Відомо, що його не лише вживають у чистому чи розведеному вигляді, а ще й використовують для різних наукових і технічних цілей. Приміром, в Одеському технологічному інституті холодильної промисловості спирт-ректифікат ішов на лабораторні дослідження. Причому йшов у таких мізерних кількостях, що навіть говорити незручно. П'ять, десять, тридцять грамів... Ну, від сили п'ятдесят.

Але, незважаючи на це, завідуючі кафедрами та лабораторіями звітували про кожен витрачений грам спирту. Та що там грам — навіть півграма оформляли відповідними довідками та пояснювальними записками.

У принципі нічого дивного тут немає. Спирт — штука дефіцитна, і витрачати його слід раціонально. Тим паче, що з цього приводу є чіткі вказівки відповідних органів. На підставі цих вказівок Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти УРСР у березні 1972 року надіслало ректорам вищих учбових закладів суворого листа, яким зобов'язало їх:

«... перевірити наявність затверджених норм витрат спирту з харчової сировини, а у випадку їх відсутності терміново затвердити у встановленому порядку;

переглянути існуючі норми витрат спирту... щодо їх зниження...;

посилити контроль за правильним використанням спирту з харчової сировини, виділеного для учбових і науково-дослідних робіт, і підвищити відповідальність за використання його не за призначенням...»

В інституті холодильної промисловості послухалися вказівки, перевірили наявність норм, переглянули їх щодо зниження і посилили контроль за професорами. По інституту ходили неприступні ревізори з блокнотами, бухгалтери з теками і навіть спеціальні інвентаризаційні комісії з портфелями. Контроль став таким суворим, що професори та доценти, сідаючи за стіл, щоб звітувати за витрачений міліграм спирту, клали поруч із журналом обліку таблетку валідолу.

І раптом, саме у той час, коли ревізори, бухгалтери та комісії вчиняли одному з професорів суворий допит про те, куди він подів 0,003 грама ректифікату, — саме у той час цілком випадково стало відомо, що з інститутського складу зникло... ТРИ ТИСЯЧІ ЛІТРІВ спирту!

Посоромлені ревізори мовчки гайнули з професорського кабінету, й відтоді їх в інституті уже ніхто не бачив. Натомість прибули представники прокуратури Центрального району Одеси на чолі з молодшим радником юстиції А. Комарчевим. Представники дістали кулькові ручки, насупили брови і гнівно запитали:

— Де спирт?

— Поняття не маю, — відповіла завідуюча складом, старший лаборант К. Т. Шемякіна.

— Прямо-таки сам дивуюся, куди він міг зникнути,— сказав начальник відділу постачання Х. Н. Трактман.

— І я дивуюся. Більше того — вражаюся,— повідомила головний бухгалтер Т. П. Протас.

— Це для мене — незбагненна загадка! — темпераментно заявив проректор по господарській частині О. Д. Хусид.

Представники прокуратури сумлінно записали цінні зізнання, а потім пішли до ректора інституту В. П. Алексєєва і делікатно поцікавились:

— Як думаєте виплутуватись?

— Та я їхі.. Та я їмі.. Та я їм... по строгачу дам! — випалив ректор.

— Ну, це вже занадто, — вразились такій суворості представники. — Треба ж і гуманність виявляти.

— Тоді — по догані! — рубонув ректор. — А Шемякіну примушу внести до каси вартість спирту.

На тім і порішили.

Шемякіна внесла у касу тисячу вісімсот з лишком карбованців, ректор записав господарникам по догані, а молодший радник юстиції Комарчев зробив такий висновок: «Враховуючи ту обставину, що винні особи притягнуті до дисциплінарної відповідальності, питання про їхнє покарання прокуратура не порушує». Міркування молодшого радника були ось які. Спирт вкрали. Але ж його вартість повернуто. Отже, державі збитків не заподіяно. А якщо так, то й кримінал вже ніякого немає. Ну, а там, де нема кримінал, не було, відповідно, і злочину. Просто, глибоко, мудро.

...Ось тут, дорогий товаришу прокурор, мене і осяяло. Ви ж подивіться, що виходить. Шемякіна заплатила по 60 копійок за літр — це за таку суму держава відпускає спирт підприємствам та інститутам.

Проте його роздрібна ціна значно вища. Навіть якщо інститутський спирт було сплавлено по десятці за літр, то хтось, виходить, має тридцять тисяч карбованців прибутку. Що таке порівняно з цією сумою якихось тисяча вісімсот карбованців! Вловлюєте мою думку? І в той же час — аніякісінького кримінал.

Саме після цього — тобто після того, як я довідався про історію з одеським спиртом і добряче поміскував, у моїй голові й визріла ідея поцупити редакційну «Волгу». Що я тут же й зробив. А зробивши, продав машину приятелеві за десять тисяч. Півтори тисячі (з урахуванням амортизації) здав до каси, а вісім з половиною відніс додому, чим дуже порадував дружину.

Отож, товаришу прокурор, прошу взяти до уваги, що збитків державі я не заподіяв, вартість машини повернув, а тому, як мені здається, є сенс припинити пошуки «Волги», оскільки, можна вважати, її ніхто й не крав. Сподіваюся, Ви з розумінням поставитеся до мого прохання й не зробите поспішних, непродуманих висновків.

Словом, раджу брати приклад з одеситів.

Ваш В. ЧЕПІГА.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

БІБЛІЙСЬКИЙ ПЕЙЗАЖ

Молочні ріки, кисільні береги... Все це взято не із казки, не з біблійського міфу, а з реальної дійсності. Такий екзотичний пейзаж створили керівники Малинського (Житомирська область) овочесушильного і молочного заводів, спускаючи в річку відходи виробництва.

Завдяки старанням цих керівників річка стала такою привабливою, що аж дух забиває. Забиває в основному тим людям, котрі мешкають поблизу річки. Що ж до директорів згаданих підприємств, то вони позбавлені такого щастя. Їм поки що ніхто ні разу духу не давав.

ЧЕРГОВЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Завершилася перша стадія переговорів між тов. Паськом — директором Світлогірського госпрозрахункового відділку галузевого торговельного об'єднання — і продавцями підпорядкованого йому магазину в селі Комендантівці (Кобеляцький район). Андрій Якович Пасько засудив порочну практику працівників комендантівського сільмагу, які систематично відмовляються приймати від населення порожню скляну тару, і оголосив їм з цього приводу чергове серйозне попередження.

ХТО БУДЕ АСОМ!

Кореспондент ТАП передає з Первомайська Миколаївської області: Первомайський міжколгоспшляхбуд оголосив конкурс на здобуття призу «Повітряний ас».

Його удостоюється льотчик, який відважиться приземлити літак на збудований міжколгоспшляхбудом міжколгоспний посадочний майданчик для сільгоспавіації.

Сміливець поки що не знайшовся.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що не кажи, а в командировці набагато краще, ніж дикуном...

ХРОНІКА НОВИН

ПРИГОДА

Тікаючи від інфаркту, пенсіонер Загоруйко збив «Запорожця».

І СМІХ, І ГРІХ

Найсмішніший гумор публікує плагіатор Сучко.

НЕБЕЗПЕЧНИЙ РЕЙС

Карколомними гірськими дорогами провіз шофер Опанасенко дві тонни яблук без накладної.

НАЙВИЩІ ПОКАЗНИКИ

У взуттєвої фабрики № 12 — вона виробляє туфлі тільки 46 розміру.

НАСТІЛЬНА КНИГА

— так кажуть про роман Г. Вербиченка «Повінь»: на нього дуже зручно ставити каструлі і сковорідки.

НОВІ ПРИГОДИ НЕВЛОВИМИХ

Вірні друзі — Микита Синиця, Юхим Бурмило і Ромуальд Підкова — живуть серед білих ведмедів, переховуючись від аліментів.

ЦІКАВА МАТЕМАТИКА

Виявляється, від зміни місць сума змінюється. Продавець М. Скрипник, перебіливши з місця свідка на місце підсудного, одержав 3 роки.

Черговий хронікер Олег СЕІН.

Вітаємо ювілярів!

Поет
Микола УПЕНИК

З нагоди його 60-річчя

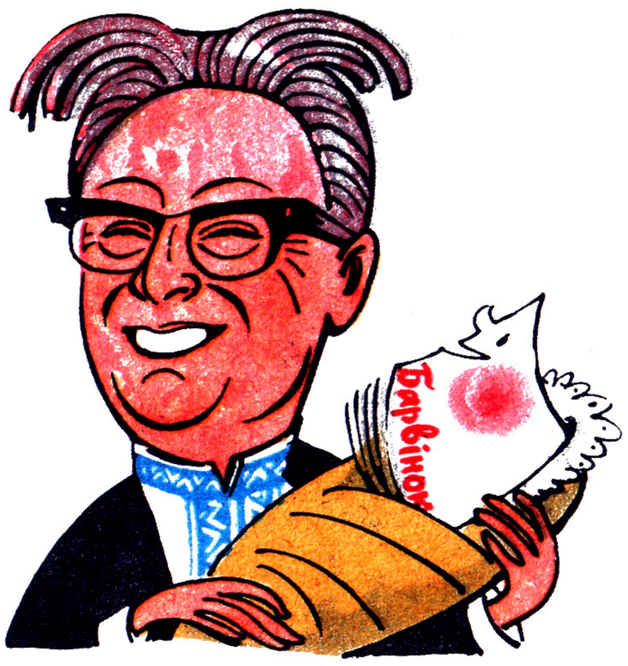

Поет, головний редактор журналу «Барвінок»
Богдан ЧАЛИЙ

З нагоди його 50-річчя

Поет-гуморист
Василь ЮХИМОВИЧ

З нагоди його 50-річчя

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Гей, у Львові на риночку...

Чомусь я завжди вважав, що, згідно із залізними законами логіки і з елементарними основами торгівлі, першими на ринку мають з'являтися продавці, а вже за ними — покупці. Бо що там справді робити покупцеві, коли ще нема продавців?

Але першими — стою на ринку й бачу — з'являються тут не продавці і не покупці, а якісь підтоптані чоловіки з виразними блакитно-червоними носами і дивовижно гостроокі жіночки різного віку. Вони по-господарському ходять поміж столами, уважно все оглядають. Роблять, здогадуюсь, рекогносцировку місцевості.

Та от з'являються й перші продавці: дядько несе лантух картоплі, жінка ставить на стіл кошик із свіжими яєчками, двоє смаглявих молодиків дістають із чемоданів червоні гвоздики та рожеві тюльпани й починають загортати їх у целофан, компонуючи букети.

Червононосі чоловіки й гостроокі жіночки мерщій кидаються до них. Починається жвавий діалог:

— Почім хочеш за гвоздику?

— Півтора карбованця штука!

— По карбованцю — беру два десятки!

— Шукай іншого! Коли хочеш — чотири карбованці за три штуки.

— Три п'ятдесят — беру п'ять букетів!

Схоже, домовились. Гостроока хапає п'ять букетів і миттю займає авангардну позицію — на підході до ринку — і вже там перехоплює покупця:

— Беріть — чудові гвоздики! Чотири п'ятдесят — букетик!

— Дорого!

— Рада б дешевше, але клянусь чим завгодно — не можу!

Перекупки своє діло знають. Вони всі з раннього ранку на своїх робочих місцях. Переконані, що відіспатися можна і звечора. І торгують усім, чим багатий продовольчий ринок: картоплею і цибулею, квітами й редькою, курми та яйцями. Торгують, звичайно, й безпосередні продавці — селяни, що привезли до міста дари нашої щедрої природи. Однак їх голоси тонуть у темпераментних криках спекулянтів...

Але я не гарячкую. Мені нема куди поспішати. Чи ж я дурний переплачувати?! Тим більше, що довкола стоїть чимало кіосків та павільйонів — від гастрономторгів, міськплодоовочторгу, міськкоопторгу. І я знаю, що ці кіоски та павільйони спеціально для того тут поставили, щоби вони збивали пиху зі спекулянтів та рвачів. І ці торговельні заклади ось-ось відчиняться. Власне, багато з них, судячи з табличок, уже давно б мали працювати. О сьомій повинні відчинити на Привокзальному ринку міськкоопторгівські кіоски від магазинів № 2 та № 4. Але перший відчиняється о пів на восьму, а другий — о пів на десяту. Причім у жодному з цих кіосків потрібних мені продуктів та овочів усе одно нема. Не виправдовує моїх сподівань і кіоск міськплодоовочторгу (від магазину № 40), що відчиняють також із солідним запізненням. Зате, перебравшись на Центральний ринок, з радістю помічаю, що тут овочевий кіоск (від магазину № 22) уже працює. От якби ще в ньому хоч які-небудь овочі були!..

Усе це мене, щиро кажучи, трохи здивувало. Але згодом працівники державної інспекції по якості товарів і торгівлі пояснили, що дивувався я лише через власну необізнаність, бо нерегулярно буваю на ринках. А от коли інспектори протягом одного тільки дня провели рейдову перевірку, то з'ясували, що з 96 кіосків і павільйонів, розташованих на ринках Львова, 29 було відчинено із чималим запізненням (на годину-півтори) або й зовсім не працювали.

Тепер — другий бік справи.

Розташовані на ринках торговельні заклади покликані ще й проводити, так би мовити, зустрічну торгівлю. Продала, скажімо, тітонька курей чи яєчка, а за виручені гроші тут же придбала потрібні їй продукти чи речі. Спробуй, однак, придбати! Бо ж часто буває так, що тітонька вже додому ладнається, а кіоск іще на замку. Коли ж нарешті відчиняється, то...

— Дайте, будь ласка, десять коробок сірників!

— Сірників нема!

— Тоді пачку солі!

— Солі нема!

— То дайте пачку грузинського чаю!

— Може, ще цейлонського?! Ніякого чаю нема!

— А мила?

— І мила нема!

— А гірчиці, оцту?

— І гірчиці, й оцту!

Іде тітонька до другого кіоска, просить сірників.

— Та ж чули, що сірників нема...

І у третьому нема, і в четвертому, і в десятому.

І наша тітонька може себе заспокоювати лише тим, що в кіосках інших ринків діється те саме. А чим же там торгують? А маслом. А сиром. А ковбасою. Хоч елементарних умов для торгівлі цими продуктами нема. Та й не дуже тітонька їх потребує. Вона, коли хочете, й сама вам може привезти масло на продаж.

Отак воно торгують у Львові, на риночках.

А могло б, звичайно, бути інакше. Щоби кіоски були спеціалізованими. І щоб мали обов'язковий асортимент. І щоб в овочевих усе ж таки траплялись овочі. Не гірші, ніж у «приватному секторі». І щоби працювати кіоски починали усе ж таки значно раніше.

А для цього, мабуть, варто, щоб люди, які одержують зарплату за організацію державної та кооперативної торгівлі на ринках, хоч би періодично приходили сюди. Тільки приходити треба рано-вранці. Принаймні, раніше за перекупок. А відіспатися й справді можна звечора.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Львів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дехто з службових осіб Євградківського будинку-інтернату до випивок та до карт пристрастився. А воно, як випивати та у преферанс грати, то треба й грошики мати. Тільки ж своїх шкода. От і доводилося з державної кишені цупити.

Про випадки привласнення та розбазарювання державних коштів і матеріальних цінностей у будинку-інтернаті надійшов лист до редакції журналу «Перець».

Як повідомив начальник управління Міністерства соціального забезпечення УРСР т. Локтіонов, факти підтвердилися.

Старшого бухгалтера будинку-інтернату Дубину П. П., завгоспа Шульгу Г. П., бригадира підсобного господарства Стежку А. В. з роботи знято. Директорові Ламилу П. С. рішенням бюро Олександрівського райкому КП України оголошено догану з занесенням до облікової картки. Роботу Євградківського будинку-інтернату взято під посилений контроль з боку Кіровоградського обласного відділу соціального забезпечення.

Який Сава, така й слава

ЛЕТАРГІЯ СОВІСТІ

Якби совість справді могла гризти, від громадянина Сірого давно залишилися б самі спогади. Та й то не зовсім приємні. Бо житель міста Харкова Семен Анатолійович Сірий належить до категорії громадян, які вважають, що нахабство — друге щастя.

На людях, звичайно, він удавав із себе порядного, але щойно зачиняв двері своєї трикімнатної квартири, жбурляв маску порядності в найтемніший закуток і ставав таким, яким був насправді, — міщанином і деспотом. Бив хвору дружину, знімав із газової плити вентилі, щоб вона не могла приготувати їжі ні собі, ні дитині, і зникав на кілька днів з дому. Грошей сім'ї майже не приносив, а якщо й згадував інколи, що дружині і дочці треба на щось жити та ще й платити за квартиру, то вимагав документального підтвердження.

А все тому, що громадянин Сірий вирішив, начебто він заслуговує на кращу дружину. Щоправда, вирішив не відразу після весілля, а лише після того, як батьки дружини дали молодятам 1730 карбованців на кооперативну квартиру, і вони незабаром відсвяткували новосілля.

Жінка довго терпіла знущання, прагнучи зберегти дочці батька. Та в жовтні 1972 року народний суд Комінтернівського району міста Харкова за її заявою виніс рішення про припинення шлюбу. Сірому присудили лише телевізор і кімнату. З такою маєтністю претендувати на іншу дружину було важко, тому Семен Анатолійович вирішив, враховуючи хворобу дружини, або загнати її на той світ, або, принаймні, вижити з квартири.

При тому Семен Анатолійович був глибоко переконаний, що громадськість не втручатиметься у це діло, оскільки в громадськості справ вистачає і так. Одначе знайшлися добрі люди, які написали до редакції. Редакція не лишилася осторонь. Це страшенно обурило Сірого. Не чекаючи результатів перевірки (бо знав, очевидно, якими вони будуть), Семен Анатолійович вибухнув сповненою емоцій скаргою. Виявляється, редакція вчинила жахливий злочин щодо особи Сірого, бо цим «фактично скомпрометувала» його в очах колективу Ленінського оптово-роздрібного комбінату, де він працює.

Та вже через кілька тижнів Семен Анатолійович, припертий до стіни неспростовними доказами, написав на ім'я народного суду заяву, в якій двічі просив вибачення: у дружини — за те, що бив її, у редакції — за свої листи, які він сам охарактеризував як наклепницькі. Окрім цього, Сірий божився, що якнайшвидше розміняє трикімнатну квартиру і таким чином створить жінці й дитині умови для нормального життя. Складалося враження, що у Сірого нарешті прокинулась совість. Та, виявляється, каявся він і бив себе у груди з єдиною метою: уникнути покарання. Бо ледь розвіялися хмари, він забув про обіцянки: покірне ягня знову перетворилося на войовничого нахабу. Кожному, хто намагався присоромити його, Сірий радив дотримуватися нейтралітету, бо інакше він знайде можливості заспокоїти його так, як буцімто «заспокоїв кореспондента».

Господи, вседержителю! Навіщо ти таких хамлюг на світ білий плодиш!

Г. ЛОЗОВА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Картини первісної з життя людини

— Не хочеш працювати, щоб стати людиною, — забирайся до зоопарку!

— Вас як: під «бокс» чи під «польку»!

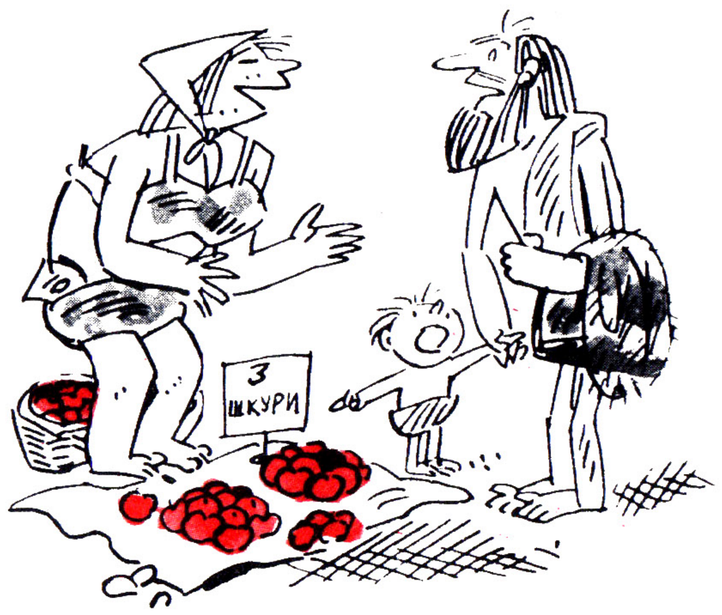

— Почому яблука?
— Три шкури за десяток!

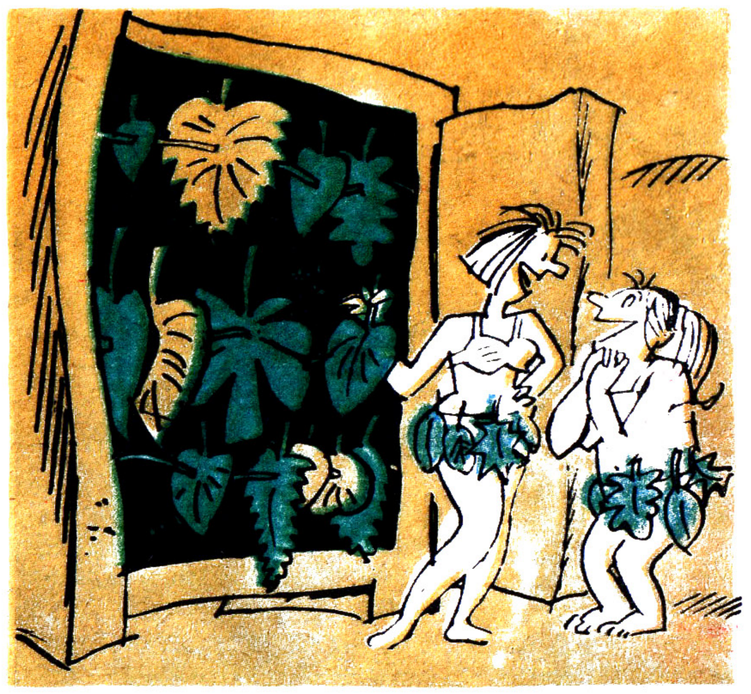

— Ого, скільки в тебе всякого вбрання!

— Ну, чого рюмсаєш! Ти ж бачиш, що батько вже побіг за м'ясом!

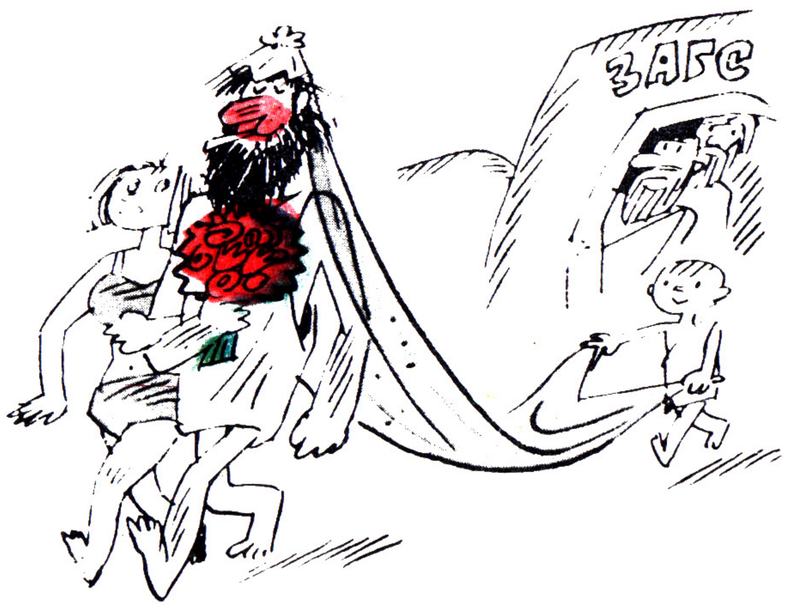

У період матріархату.

ЯК ЗАСВІДЧИЛИ ТУРИСТИ...

(Замість «З олівцем по Гайсину»)

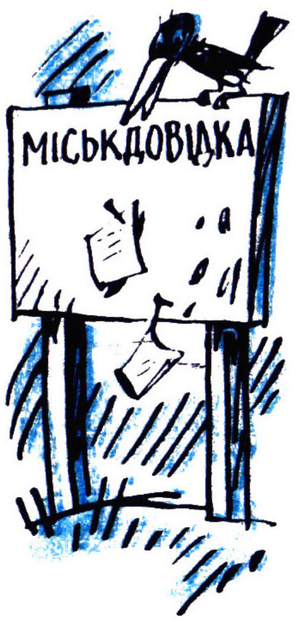

...Чекаючи голову міськради, я міряв кроками приймальну. Раптом на стільці помітив зошит. Розгорнув. Сторінки були змережані різними почерками. «Не знаєте, чий це?» — спитав жінку, яка теж чекала в приймальні. «Ні, — відповіла жінка й одразу ж похопилась. — Стривайте! Тут щойно сиділи туристи, — теж хотіли когось із начальства побачити. Може, вони лишили?»

Як я зрозумів, туристи прагнули, щоб із їхніми записами ознайомилося керівництво Гайсина. Тож виконую бажання заїжджих гостей: подаю уривки з їхнього спільного щоденника.

Запис перший

Чудове місто Гайсин! Можливо навіть — одне з кращих на Вінниччині. Омивають його кришталеві води річки Соб, і не забруднюють тих вод 17 підприємств, бо мають добрі очисні споруди. Живе тут понад 25 тисяч мешканців. Готель непоганий. Правда, вода в кранах буває лише кілька разів на добу, але ж зате чиста...

(Інженер В. Радісний).

Запис другий

...Яка прекрасна історична пам'ятка! Розташована вона на стадіоні «Дружба». Хоч і дах пошкоджений, і деінде цегла повипадала, але це не применшує архітектурної цінності споруди. За всіма ознаками — переді мною споруда кінця XVII ст., часів оборони міста від яничарів султана Магомета IV. Вікна, мабуть, пороблено пізніше...

...Помилка! Це, виявилось, не історична пам'ятка, а спортивний зал, який почали будувати 8 років тому. Споруджувало його обласне добровільне спортивне товариство «Колос». Вгатило майже 35 тисяч і 1971 року на договірних умовах передало Гайсинському райвно. Ті теж витратили 16 тисяч... Тепер така ситуація: освітяни не будують, бо хочуть, щоб ДСТ «Колос» повністю передало їм приміщення; а обласна Рада в особі голови В. А. Корчинського і передавать не хоче, і не будує, бо грошей уже нема. А споруда руйнується-пропадає. І тренуються у тісній спортивній школі позмінно 616 юних спортсменів. А понад двом тисячам дорослих волейболістів, гандболістів, баскетболістів та інших «істів» взагалі ніде холодної пори тренуватися. Отак-то!

(Економіст за фахом і археолог за покликанням Р. Кібернетенко-Скіфський).

Запис третій

...У провулку (назву якого не встановили, бо відсутні таблички, як і на багатьох вулицях) стоять два щити міськдовідки. Не щити, а вітрини гумору! Тут ми, зокрема, дізналися, що в Гайсині

«ЗАДАЄТЬСЯ КОМНАТА ДЛЯ ХЕЛОСТЕКІВ»

Не встигли розібрати, що ж воно таке оті «хелостеки», як нашу увагу привернула поезія — на дверях пункту прокату речей, поруч із великим замком, красується вірш:

«ПО ВОПРОСАМ ПРОКАТА —
ОБРАЩАТЬСЯ В КОНТОРУ БЫТКОМБИНАТА».

«Обратились». Хотіли взнати ім'я автора мініатюри. Але директор побутового комбінату І. М. Дяченко, напевно, подумав, що ми ревізори, і негайно викликав відповідальну за пункт Ганну Василівну Когут, яка недалечко живе і навідується на роботу лише за такими ось спецвикликами. Потім директор показав нам кілька старомодних графинів і ваз та надщерблені чарки, яких гайсинці не хочуть брати «напрокат», а від цього й план «горить». Скаржився директор і на голову райспоживспілки І. В. Потьомкіна, котрий начебто не дає товарів... (Між іншим, як при нагоді сказав т. Потьомкін, ніхто ніяких товарів у нього не питав).

Одне слово, ми так і не взнали імені автора мініатюри.

(Н. Живий та Н. Мертвий — поети-початківці з гумористичним ухилом).

Запис четвертий

Чудесний тут Будинок культури — на 780 місць. Увечері пішли всі разом туди. Лунає музика, спів. На першому поверсі — чути вокалістів; на другому — артисти народного театру проводять репетицію, а на третьому... Боже, що ми почули на третьому поверсі! Наші жінки-туристки негайно чкурнули з будинку, а ми, чоловіки, все-таки наважившись, увійшли в ті двері. І побачили: довкола більярдних столів, смалячи цигарки, сновигали з киями в руках підпилі молодики і «гнули» такі «триповерхові», що стіни червоніли!.. Тікаючи од тієї «культури», угледіли жінку — завідуючу районною бібліотекою т. Клавдієнко.

— Уявіть собі, — зітхнула Ганна Андріївна, — щодня оце слухаємо. Більярдна ж — поруч із бібліотекою...

(Чоловіки туристської групи).

Запис п'ятий

...Усі пішли на прогулянку, а ми — на автовокзал. Там, сказали, є таксофон: нам до Києва подзвонити треба... На місці таксофона уздріли стержні болтів та огризки кабелю. Хотіли сісти відпочити, але глянули на дивани з обірваною й пошматованою обшивкою, і жах пройняв нас. Тоді Кирило мій, відставний полковник, розходився: «Де тут старший?» — кричить. «Диспетчер Левандовський старший, — відказують, — він у кімнаті водіїв, у тій, що зветься в нас кімнатою матері й дитини». Прийшов диспетчер, а мій відставник: «Як же це ви довели вокзал до такого стану? Кахля на колонах пообвалювалась, стеля протікає, стіни потріскалися, ручки на дверях центрального входу поодривано, а вокзал же — три роки лише, як побудували?!» «Що я? — розвів руками Левандовський.— Я людина маленька. Питайте в начальника...»

Але начальникові автовокзалу Петру Олексійовичу Руденку нічого не сказав мій Кирило: не знайшли ми того начальника...

(Пенсіонерка Марія Пилипівна Кохана).

Скомпонував записи і перевірив факти
І. НЕМИРОВИЧ.
Проілюстрував В. ГЛИВЕНКО.

РЯДКИ

Золотий зуб мудрості.

Чому лікарі приховують від нас, скільки вітаміну С міститься у горілці?

Куди діваються відпущені гріхи?

Щасливий чоловік! Йому навіть пам'ять не зраджує.

Борис БРАЙНІН.

Почував себе, як на коні. На троянському.

Не завжди, коли скидають маску, бажають показати своє лице.

Поважну птаху часто не влаштовують пташині права.

Якщо життя часто гладить по голові, голова може піти обертом.

А. ЛЕВ.
м. Фастів.

Дивно: коли ми, нарешті, засвоюємо, що горілка — отрута, а хамство — зло, виявляється, що жити вже ніколи.

Давайте накопаємо один одному ям, а потім сад посадимо...

А. ПАНАСЕНКО.
м. Одеса.

І в чорної невдячності багато відтінків.

І першими кроками можна наслідити.

Скільки місця пропадає в порожній голові!

Володимир ЛОМАНИЙ.
м. Ленінград.

ВИПАДОК У КНИГАРНІ

Молоденьку продавщицю
Бабуся питає:
— Скажи, дочко, коли в тебе
Єсенін буває?
Дівча брови насупило,
Поглянуло скоса:
— Ви, бабусю, в чужі справи
Не совайте носа!

Семен САВЧЕНКО.

с Вереміївка
Чорнобаївського району
на Черкащині.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

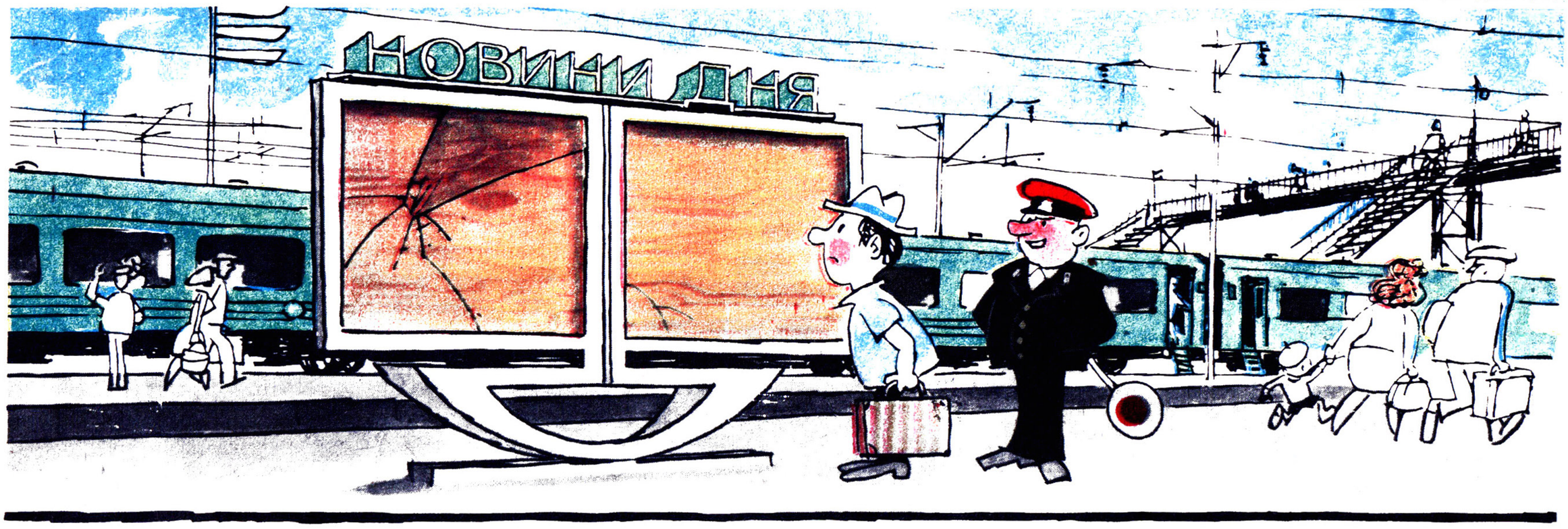

— А навіщо тут газети? Ще хто-небудь зачитається і поїзд прогавить.

СІЛЬ

ГУМОРЕСКА

— Бач, сіль розсипала, — каже дружина чоловікові, прибираючи зі столу. — Мабуть, посваримось.

Чоловік біля вікна переглядає свіжу газету.

— Угу, — відповідає він, не одриваючись від читання.

— Що — угу? — питає дружина.

Чоловікова неуважність її зачепила.

— «Угу» — це значить, що я з тобою цілком згоден, — миролюбно пояснює чоловік, виткнувшись із-за газети.

— А з чим ти згоден? — доскіпується дружина.

— З усім, — коротко каже чоловік і знову поринає в читання.

— Стривай. З чим — з усім? — не вгаває дружина. — Ти чув, що я тобі говорила?

— Чув, чув, — відповідає чоловік. — Заспокойся...

— А коли чув, то повтори, що я сказала!

— Ти спитала, з чим я згоден...

— Ні, це потім. А раніше?

— Коли — раніше?

— Коли ти сказав «угу».

— Угу, — муркнув чоловік, що саме допався до спортивної хроніки.

— Та облиш ти свою газету! — скипіла дружина.

— Зараз, — каже чоловік. — Ось дочитаю...

— Я тобі дочитаю! Поклади газету!..

— Ну, поклав, — скорився чоловік, зрозумівши, що дочитати не вдасться.

Але — пізно.

— Що за життя, що за життя! — вже бідкалася дружина. — Наготуй йому їсти, подай, прибери, а як випаде вільна хвилина, то й словом перекинутись ні з ким.

— А ти б і помовчала, — недоречно бовкнув чоловік.

— Як це — помовчала? — аж зайшлася дружина. — Ну, ні-і! Ти мені рота не затика-а-ай!

— Тобі заткнеш! — почав і собі гніватись чоловік. — Ти вже як почнеш, як почнеш...

Він не доказав і, махнувши рукою, вискочив із хати.

Навіть газету забув.

— Ну, от, — мовила дружина, залишившись наодинці. — Я так і знала... Так і знала, що ми посваримось!

І почала старанно змітати зі столу розсипану сіль.

Віталій КОВАЛЬ.

Мал. И. КОГАНА

Дали перцю!

Невтомним піклуванням про високі врожаї... віників прославив себе на всю Кіровоградщину голова колгоспу «Пам'ять Леніна» В. А. Сиваченко. Він так закохався у віники, що навіть порушив Статут і самовільно виділив не членові колгоспу Мегедюку П. К. чотири гектари землі під посів сорго. Той сорго збирав, а віники з нього продавав на базарах.

Лист про це надійшов до редакції журналу «Перець».

Голова Вільшанського районного комітету народного контролю т. Наконечний повідомив, що чергові звітно-виборні збори колгоспників не обрали Сиваченка головою колгоспу. Щоб, значить, пам'ятав до нових віників.

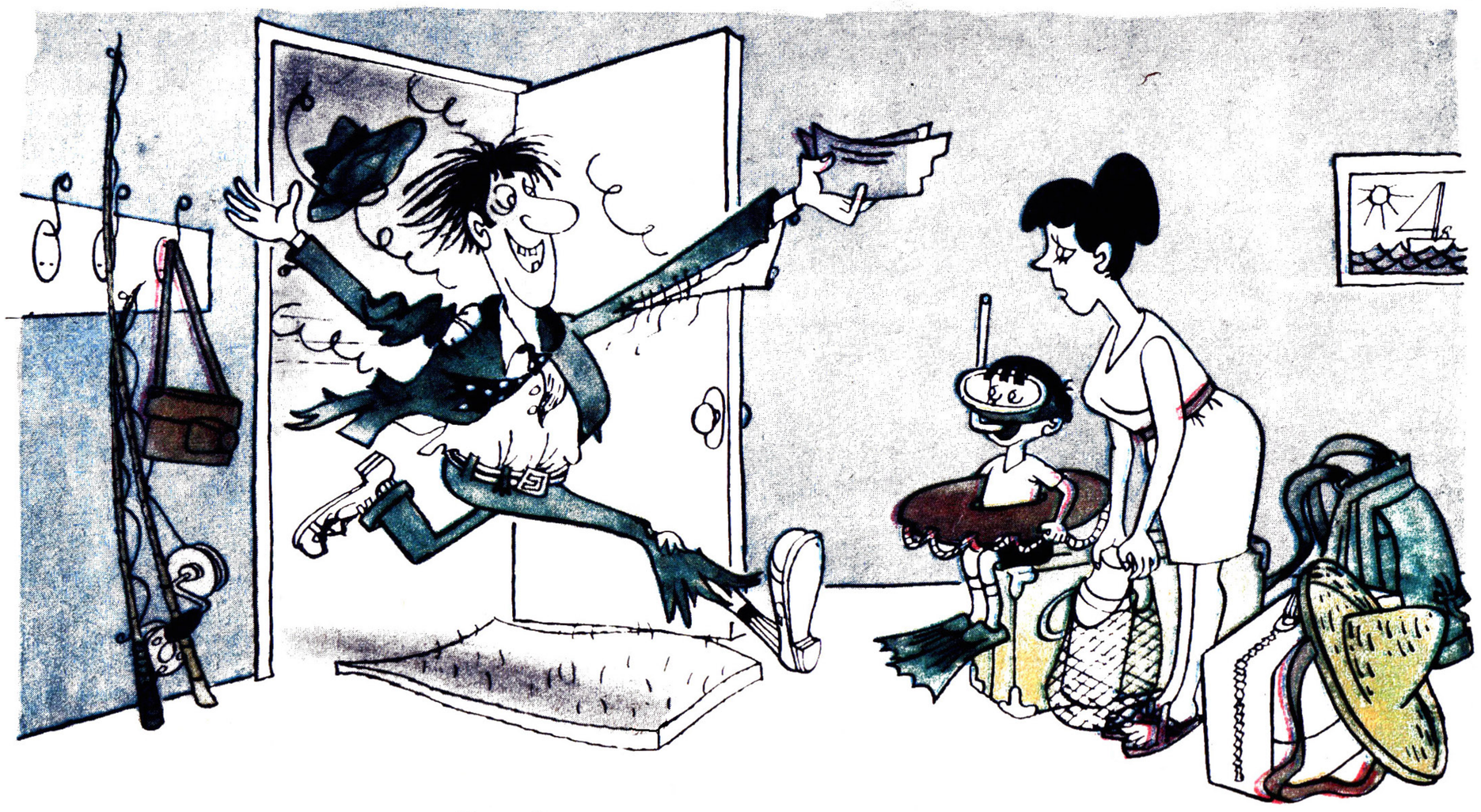

— Ура! Все-таки квитки у Крим дістав!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Казав, що лагідний, добрий, а я, дурепа, взяла та й повірила.

ВІДГОРОДИВСЯ

Як тільки став директором Антон—
Фортецею зробив наш стадіон:
Стіною шлакоблочною обніс,
Щоб жоден безбілетник не проліз!
Зробив для кас вузенькі амбразури...
Та не піднявся рівень фізкультури!
Росте на стадіоні кропива,
А наш Антон... спокійно спочива.

Олесь ТЕРЕЩЕНКО.
м. Кривий Ріг.

КРИЖИНКА в серці

Я підійшов до нього і співчутливо запитав:

— Що, якась особиста трагедія?

Він підвів очі.

— Дружина пішла до іншого? А ви не можете пережити зради?

Він знизав плечима.

— Повірте, в цьому немає нічого страшного,— заспокоював його я.— Від сотень чоловіків ідуть дружини, проте чоловіки й не думають кінчати життя самогубством. Навпаки! От у мого приятеля...

— Я неодружений,— перебив він мене.

— А, розумію,— оптимістично посміхнувся я,— невдале кохання? Ви її любите, а вона сьогодні остаточно сказала «ні»? Але запевняю вас, це не так страшно, як здається. Одному моєму приятелеві теперішня дружина чотирнадцять разів казала «ні»...

— Нікого я не кохаю!— похмуро мовив він.

— От у чім річ!— здогадався я.— Значить, повне розчарування у житті. Гадаєте, що вас уже ніхто й ніколи не покохає?

— Я так не гадаю,— почув у відповідь.

— Отже, неприємності по роботі? І як я одразу не здогадався! Але й це не привід для такого жахливого кроку...

— На роботі у мене все гаразд,— сказав він.

— Повірте, що б там у вас не було,— це все одно не привід розпрощатися з життям,— із пафосом вимовив я.— Уявіть, від сьогодні ви ніколи не побачите неба, сонця, посмішки...

— Не розумію,— раптом посміхнувся чоловік,— чого ви взяли, що я збираюся кінчати життя самогубством?

— А оце?— показав я на його тарілку з синьо-зеленою котлетою.

Він поліз до кишені, дістав окуляри, одягнув їх і... рішуче відсунув тарілку...

У кафе, що на площі Дзержинського, я потрапив так само, як і цей короткозорий чоловік, повіривши спокусливим написам: «Шашлики», «Сосиски», «Соки». Шашликів, сосисок, соків не було. Були синьо-зелені котлети і зелено-синя ковбаса. Й більше — нічого.

— Невже оце хтось їстиме?— поцікавився я у буфетниці.

Вона подивилася на мене з жалем.

— Якби не їли, я б не торгувала.

Мені хотілося побачити сміливця, який наважився б доторкнутись до цієї їжі.

— А не скажете,— спитав короткозорий чоловік,— де б це його можна було перекусити?

— Найкраще — в центрі міста,— зробив я припущення.

І за якихось півгодини ми опинилися на Хрещатику, у кафе «Галушки».

Як не парадоксально, але галушок у «Галушках» не виявилося. Єдине, що тут було, це — холодний рубаний биток, який чомусь у меню називався «люля-кебабом», з темними і також холодними макаронами.

Помандрувавши з тарілками в руках поміж столиками, вщент завареними брудним посудом і недоїдками, ми нарешті вирішили один з них прибрати. Зрештою, подумали, в цьому нічого страшного немає. Самообслуговування є самообслуговуванням.

Покуштувавши «люля-кебаб», мій новий знайомий навіть пошкодував, що не покуштував отієї синьо-зеленої котлети у кафе на площі Дзержинського.

— Справа не в кольорі. Переконаний, що за смаком вона була кращою від оцього «люля». Бо гіршою просто бути не може,— мовив він, відсуваючи тарілку.

— Знаєте, мабуть, ми зробили помилку, — сказав я,— на Хрещатику багато людей. Треба знайти якесь затишне кафе подалі...

Кафе «Крижинка» на вулиці Артема пропонувало відвідувачам оригінальну фірмову страву «Шніцель рубаний». Ми взяли по шніцелю і зеленому салатику.

Салат виявився досить своєрідним. Він був заправлений — чим би ви гадали? — піском.

— Як ви думаєте, звідки вони беруть пісок?— поцікавився мій знайомий.

— Навіщо його брати? Він завжди є на листях салату, треба просто його не змивати — виявив я свою ерудованість.

— Дивно усе ж таки, чому це кафе називається «Крижинка»? — не вгавав чоловік, наче знаходився на вечорі запитань і відповідей.— Тут нічого холодного немає: ні морозива, ні молочних коктейлів, ні просто холодного напою.

— Цікаві ви люди,— відповіла буфетниця так холодно, наче це в її серце потрапила крижинка знаменитої Снігової Королеви,— вам не догодиш! Ви просите холодних напоїв, а інші, навпаки, обурюються, що шніцель холодний...

В управлінні громадського харчування міста мене буквально розпирало від запитань. Так і зривалися з язика незчисленні «чому?». Та я почав з того, яке мене найбільше мучило.

Чому в кафе, якому найгірша їдальня міста дасть, як-то кажуть, фору в сто очок, існує націнка? За що в кафе — таких, наприклад, як «Марічка», «Хвиля», для яких кращого слова, ніж «забігон», не придумаєш,— деруть з відвідувача в півтора раза дорожче, ніж у їдальні? За що та націнка? За бруд? Одноманітність у меню? Грубощі обслуговуючого персоналу?

— Бачите,— пояснили в управлінні,— саме поняття «кафе» ширше, ніж поняття «їдальня». В кафе ви приходите не тільки, щоб поїсти. Тут можна в затишку відпочити...

При слові «відпочити» я згадав кафе на вулиці Червоноармійській, яке так і називається — «Відпочинок». Відпочивають у тому «Відпочинку» стоячи, оскільки стільців тут немає. А столики розташовані так близько один від одного і за ті столики стільки втискується люду, що почуваєте ви себе тут, як людина, якій раптом спало на думку пообідати в переповненому автобусі у години «пік».

Коли я обідав у цьому кафе і відчув, як хтось, несучи свій піднос над головою (інакше тут його не пронесеш), хлюпнув мені за комір трохи м'ясної підливи, мені раптом страшенно закортіло побачити біля себе самого Володимира Олександровича Алексєєва, начальника управління громадського харчування міста, і побажати йому «смачного». Або принаймні глянути на вираз його обличчя, коли хтось за браком місця умоститься з тарілкою на його спині. Чим ближче було до десерту, тим нестерпнішим ставало у мене бажання бачити Володимира Олександровича саме тут, бачити регулярно — протягом місяця чи принаймні тижня. Щоб якийсь високий суд виніс йому, приміром, такий вирок: «Щодня обідати у кафе!»

Та коли я вибрався з того «Відпочинку» на вулицю і ковтнув свіжого повітря, передумав. А хіба він такий вже поганий керівник, щоб бажати йому цієї страшної кари!..

Ю. ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А ви казали, що тут льон-довгунець посіяли!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Масова бібліотека села Борочичі Горохівського району Волинської області з певного часу була перетворена на заочну. Читачам не тільки не вдавалося обміняти книжки, а й побачити саму завідуючу бібліотекою З. С. Зелінську. Вона тижнями не показувалася на очі. Навіть зарплату свою та ще за сумісництвом і зарплату прибиральниці одержувала без сторонніх свідків.

Читачі села написали про це Перцеві.

Завідуючий Горохівським районним фінансовим відділом т. Палій повідомив редакцію, що Зелінську З. С. з посади завідуючої знято.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

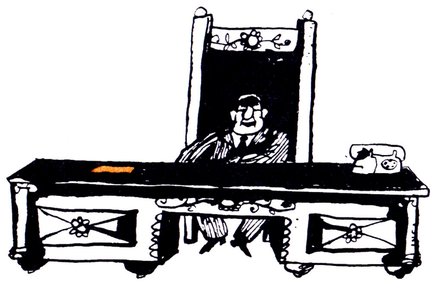

Ступінь завантаження...

Дали перцю!

Завідуюча магазином села Острівки Нікопольського району на Дніпропетровщині Мудренко чимало помудрувала, доки не зробила і свого внеску у розвиток торгівлі. Вона вигадала такий прейскурант, за яким звичайнісінькі товари раптово підскакували в ціні і приносили неабиякий прибуток... самій завідуючій.

Покупці написали про це Перцеві.

Голова правління Нікопольської райспоживспілки т. Овчаренко повідомив редакцію, що за грубі порушення правил торгівлі Мудренко від обов'язків завідуючої магазином звільнено.

На вулиці Садки в наш автобус підсадили бабусю з мішком, і ми рушили.

— Дме, — сказала бабуся, озираючись.

Зачинили вікна зліва. Великовагового громадянина, що витирав хусткою високе чоло, попрохали перебазуватися на правий бік. Кілька хвилин їхали мовчки...

— Дме, — сказала бабця, показуючи направо.

Зачинили вікна справа. Хвилини зо дві гудіння мотора переривалося лише апоплексичним диханням великовагового громадянина...

— Дме, — мовила бабця, помічаючи люк угорі.

З гуркотом зачинився люк. На несміливе невдоволення деяких пасажирів бабця не звернула жодної уваги, бо була на той мент стурбована іншим...

— Дме, — сказала вона, озираючись на єдине прочинене вікно, де розташувалася молода компанія.

Молодь відчайдушно чинила опір, але після доказів, що старість, звичайно, не радість, опір було зламано. Атмосфера в салоні розжарювалася...

— Дме, — сказала бабуся, принюхуючись у напрямку кабіни водія.

Водій зачинив своє віконце, прибрав щиток вентиляції. Сухе гаряче повітря заспокійливо подіяло на бабусю, проте її ще щось тривожило...

— Дме, — знову проказала бабця, підозріло поглядаючи на багряно-червоного апоплексичного громадянина.

Громадянин облишив сопіти. Деякий час бабця сиділа спокійно, але потім щільніше закуталася в мохерову хустку і повела носом у бік двигуна, що несамовито ревів:

— Дме!

Водій рвонув важіль, перекриваючи щілини радіатора...

Не проїхали й кілометра, як заглух розпечений мотор, а з радіатора вирвався гейзер гарячого пару.

...Ми лежали на придорожній траві, вдихали червневе повітря, сповнене пахощів квітучої гречки й чекали, поки охолоне мотор.

Бабуся «голосувала» на розжареному шосе. Дочекавшись наступного автобуса, вона щільніше пов'язала мохерову хустку, подала у чиїсь простягнуті руки гичку свого мішка і поїхала собі далі.

Мораль: поважайте старість за всяких обставин.

ГУМОРЕСКА

Григорій ЯБЛОНСЬКИЙ.
м. Одеса.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

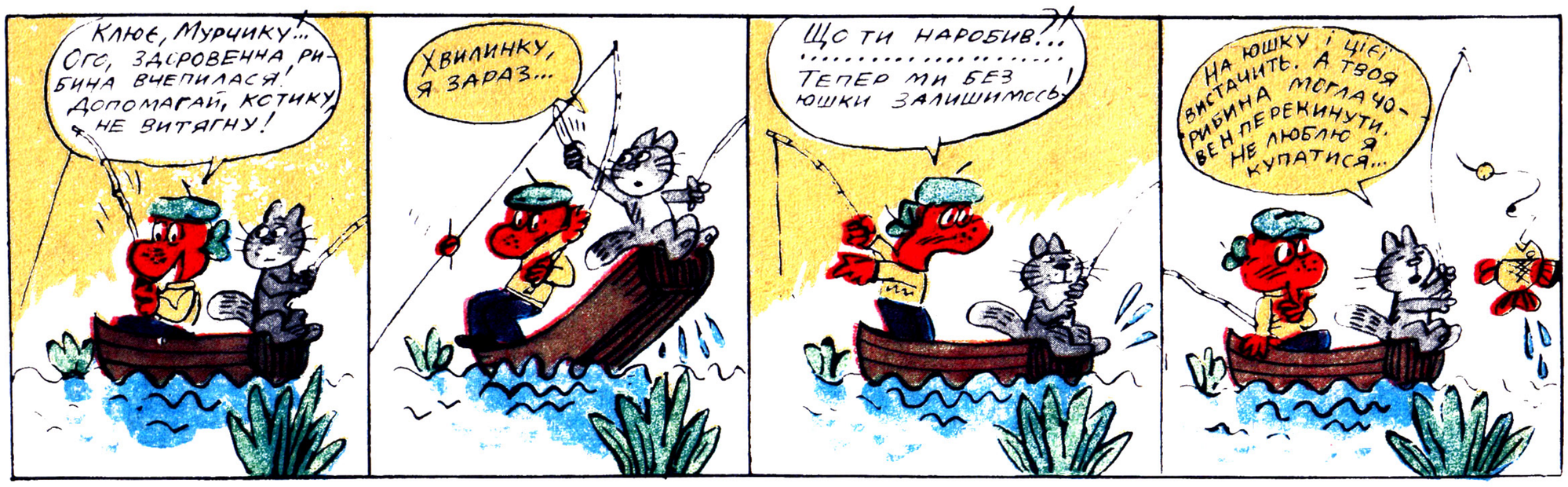

ПЕРЕМЕНА

ЩО ТО?

Пиляла пилялка,
Дзижчала дзижчалка:
— Дзик-дзук, дзик-дзук!
Рубала рубалка,
Гукала гукалка:
— Гех-цюк, гех-цюк!
Подзижчали, погукали
Та й пішли: гай-гай...
Що то за пилялка?
Що то за рубалка?
Відгадай.

(Пилка, сокира)

Галина ДЕМЧЕНКО.

З ЧОГО ШИТИ КАПТАНА?

До родини
на нараду
борсук іде
на леваду.
А хвилює борсука
думка неабияка:
з шерсті, з хутра
чи з сукна
шить на зиму
каптана?
Борсуковий
дружний рід
мусить дать
на це одвіт...
Повна галасу
левада —
кожен хоче
дать пораду.
— З шерсті —
дуже елегантно,
та з морозом
кепська гра.
— І з сукенця непогано,—
кажуть родичі
бобра.
Довго ще галасували,
потім
проголосували.
І сказала
рада мудра:
— Ший усе-таки
із хутра!

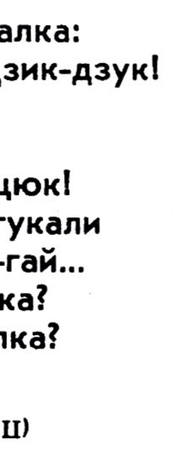

Тамара КОСТЕЦЬКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДРУШЛЯК

— Галинко, ти не бачила друшляка?— запитала бабуся.

— Я його на смітник викинула.

— Чому?

— Бо він дірявий,— зітхнула Галинка.

НАВІЩО МІНЯТИ?

Коли дідусь ішов з дому, нагадав Петрикові:

— Після обіду поміняєш воду в акваріумі.

Увечері дідусь повернувся.

— Як там, Петрику, наші рибки поживають? — дідусь підійшов до акваріума.— Ти що, не поміняв воду? Я ж просив тебе...

Петрик здивовано закліпав очима.

— А навіщо? Вони ще ж цієї не випили!

Аркадій МУЗИЧУК.

ОКСАНА Й СМЕТАНА

Оксанка живе у місті і вчиться у другому класі.

Якось на канікули мати привезла її до бабусі в село. Бабуся зраділа. Частує онуку молоком, сметаною, маслом.

Оксана їсть, прицмокує.

— Це все, — каже бабуся, — нам корова дає.

Вранці пішла бабуся доїти корову. І Оксанка з нею. Дивилась, дивилась Оксанка та й каже:

— Оце ви, бабусю, молоко доїте?

— Молоко.

— А коли ж сметану будете доїти?

Федір НИКИФОРЧУК.

Чим пахнуть тюльпани?

Науково-дослідний фейлетон

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

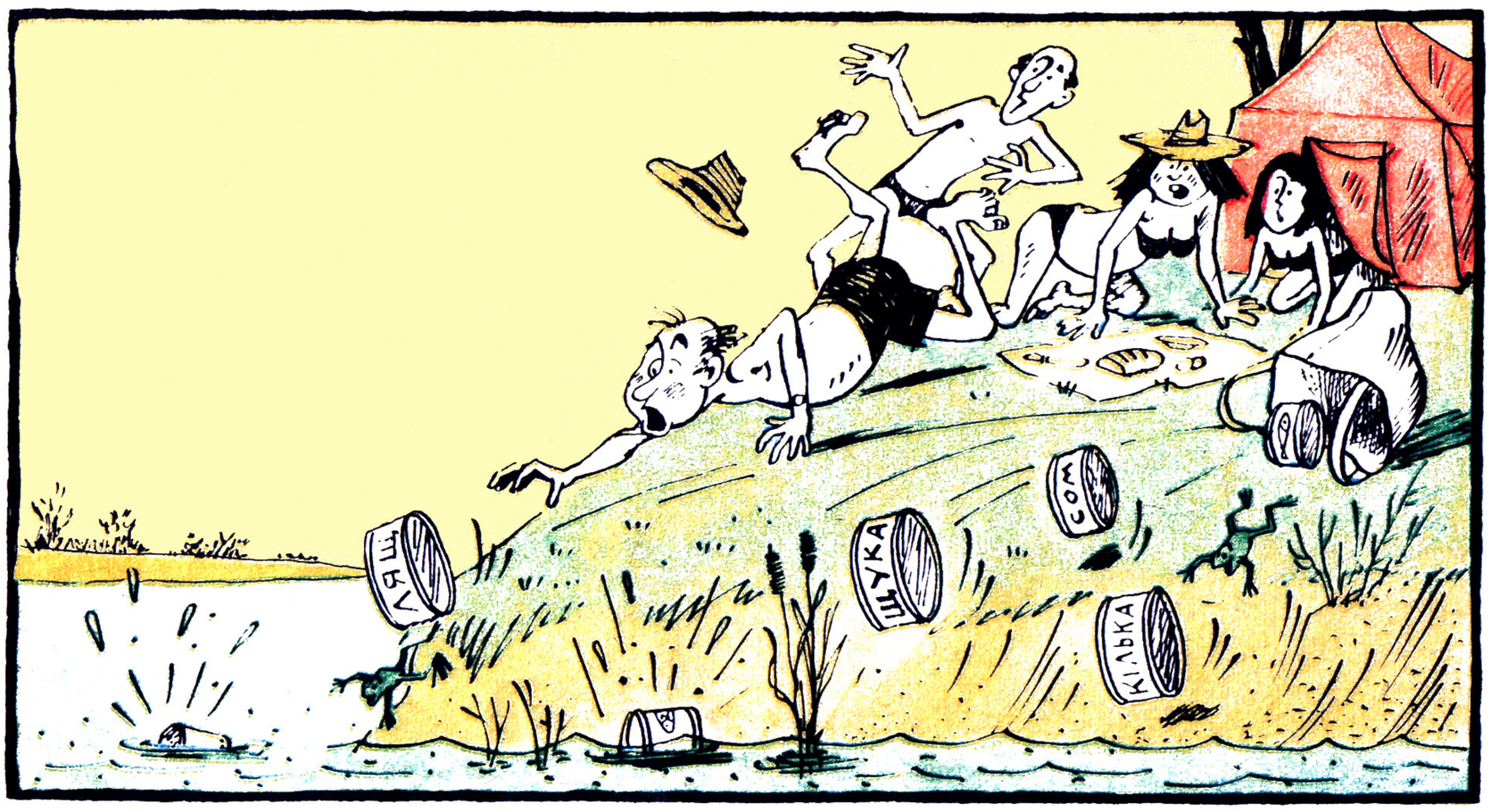

Риба шукає, де глибше...

Якось так склалося, що останнім часом мене все більше і більше тягне на дослідження.

Наукові дослідження, скажу вам по секрету.

Оце недавно, під час святкування Міжнародного жіночого дня 8 березня, об'єктом моїх досліджень стали квіти. Відрахувавши гроші за букет біло-жовтих тюльпанів, я серйозно замислився. «І що в них хорошого знаходять жінки? — подумав я. — Вони ж навіть і не пахнуть».

— Це ж хто сказав, що тюльпани не пахнуть? — заперечив один мій знайомий. — Деякі з них ще й як пахнуть!

І для грунтовнішого ознайомлення з цим питанням порадив мені звернутися до Андрія Костянтиновича Кондіона. Він, по-перше, кандидат сільськогосподарських наук. По-друге, — доцент. «Тільки ж, — зауважив мій знайомий, — боюсь, що у Андрія Костянтиновича не знайдеться вільного часу, щоб із тобою на цю тему погомоніти. Надто вже він переобтяжений науковою працею. Як не є — начальник науково-дослідного сектору Херсонського сільськогосподарського інституту».

Мій порадник (у цьому я переконався, побувавши в Херсоні), мав-таки рацію. Науково-дослідна робота геть зовсім засмоктала Андрія Костянтиновича. Він поринув у неї з головою. А коли відчув, що вже й захлинатися починає, то на допомогу покликав свою дружину Олександру Олексіївну.

— Біжи, — гукнув він їй, — розпишись у відомості! Я тебе призначив старшим науковим працівником.

Олександра Олексіївна, правда, не побігла, а тихим кроком рушила до каси. Спокійно, не гарячкуючи, протягом двох з половиною років навідувалася до сільськогосподарського інституту і одержувала гроші за роботу, яку замість неї виконували інші люди.

Отак, «удома і замужем», Олександра Олексіївна Кондіон непомітно збагатила сімейний бюджет на 2710 карбованців.

Не треба, одначе, думати, що, одержуючи плату за наукову діяльність, Олександра Олексіївна так-таки нічого й не робила. Сказати таке — значить звести наклеп на роботящу жінку з дипломом агронома-овочівника. Ні, Олександра Олексіївна Кондіон не сиділа вдома, склавши руки. Вона, навпаки, трудилася, не покладаючи рук. І переконатись у цьому можна, кинувши погляд на шмат землі, що прилягає до будиночка, в якому живе сім'я Кондіонів.

На цьому шматку землі фанатично віддані сільськогосподарській науці А. К. та О. О. Кондіони й розгорнули вельми інтенсивну дослідницьку роботу.

Добившись помітних успіхів на присадибній ділянці, спеціаліст-виноградар Андрій Костянтинович Кондіон переніс свої наукові досліди на плантації винрадгоспу «Дніпровський» і почав там культивувати...

Гадаєте — нові сорти винограду? Помиляєтесь.

Андрій Костянтинович Кондіон почав у винрадгоспі «Дніпровський» вирощувати... тюльпани.

Ну, звичайно, якщо розважливо вникнути у справу, то квіти — теж сільськогосподарські рослини. Можливо, саме їх і бракувало винрадгоспові «Дніпровський», щоб стати квітучим господарством. Однак цифри свідчать про інше. Сухі, але досить переконливі, вони доводять, що видатки на тюльпани в цьому радгоспі перевищують прибутки на чималу суму.

— То що ж воно виходить? — глибоко задумався я. — Виходить, що від тих тюльпанів пахне самими лише збитками?

Мені заперечили. І знову ж таки за допомогою цифр довели, що це не зовсім так. Андрій Костянтинович Кондіон — той, наприклад, від тюльпанів мав не збитки, а, навпаки, самі лише прибутки. Тільки за консультації «у питаннях виноградарства і виноробства» (так зазначено в офіційних документах) він одержував у радгоспі з липня 1972 року по 120 карбованців щомісяця. Окрім цього, радгосп оплачував геть усі його міжміські телефонні розмови з далекими та близькими родичами. А коли заманулося побачитися з тими родичами віч-на-віч, то й тоді керівники «Дніпровського» пішли вченому назустріч — видали йому на поїздку в Казахстан 338 карбованців. Щоправда, в документах значилося, що посилають туди А. К. Кондіона за квітковим насінням.

— То, може, й справді він за ним туди їхав?

— Може... — якось дивно посміхаються люди, звиклі до роботи з цифрами. — Може, будете запевняти, що і радгоспові імені Калініна він звідти ж привіз насіння, купівлю-продаж якого оформив фіктивним актом?

— То де ж він те насіння брав?

— А власна присадибна ділянка навіщо?

Так от воно що! От, виявляється, які наукові досліди проводять на своїй землиці А. К. та О. О. Кондіони. От над чим самовіддано трудяться ці жерці науки: тюльпани вирощують.

Ті самі тюльпани, котрі, як здавалося мені раніше, зовсім не пахнуть.

Ні, виходить, — вони таки пахнуть. Ще й як! А от чим пахнуть — ніяк не доберу!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Херсон.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

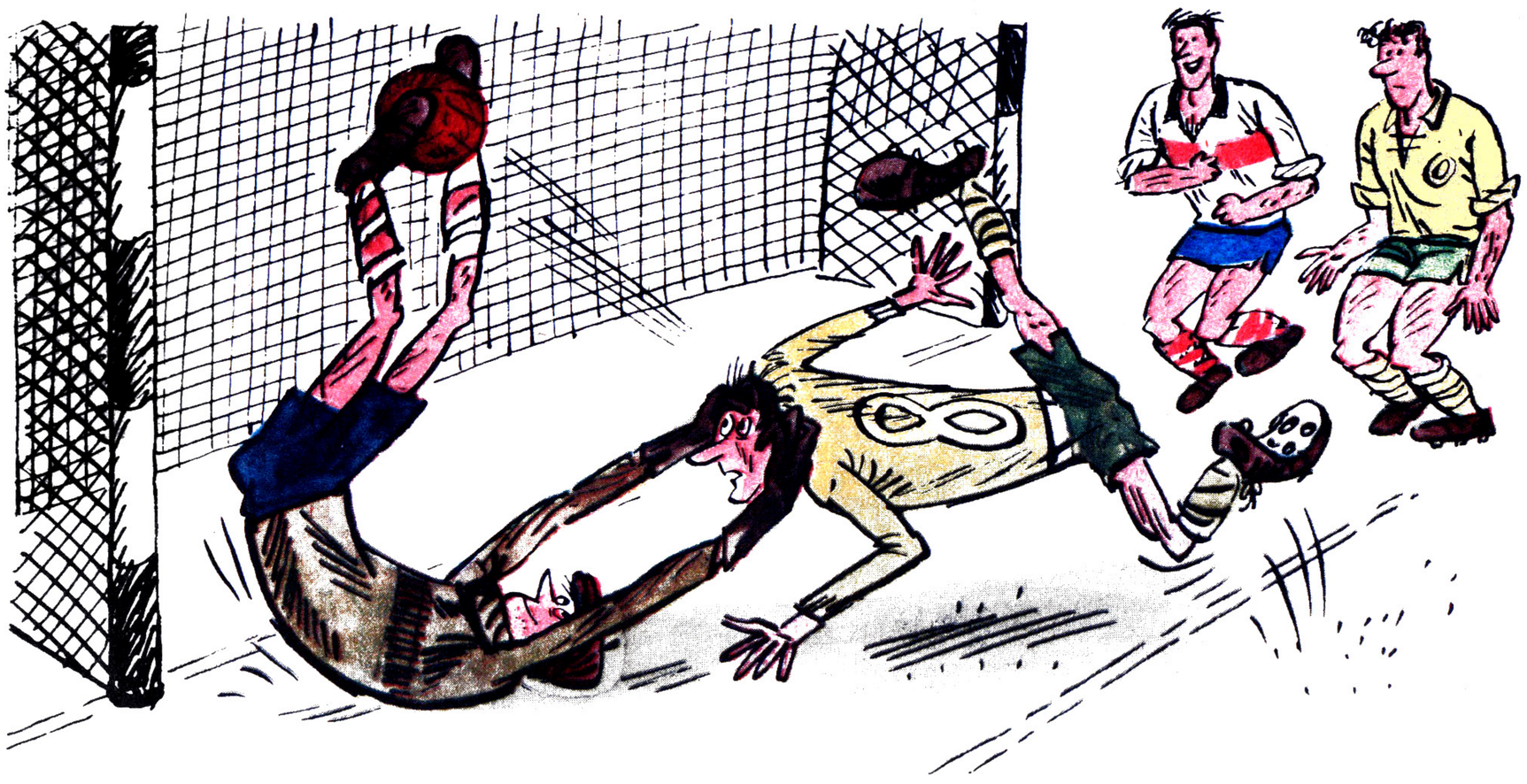

Без слів.

Нотатки про їхні порядки

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ «БІЗНЕС»

Спеціальна комісія, що розслідувала злочинність у американському місті Флоріді, дійшла висновку, що тут в усіх 22 поліцейських дільницях процвітає корупція — «постійна, систематична і на всіх ієрархічних рівнях»; що поліцаї не проти того, аби докласти своїх сил до грального бізнесу та розповсюдження наркотиків; що серед них звична справа «одержання хабарів від власників гральних закладів, барів, нічних клубів, від повій, бізнесменів, рекетерів та інших осіб»; що вони не нехтують хабарями «дзвінкою монетою, товарами, безкоштовними обідами в ресторанах і послугами дівиць легкої поведінки».

Як бачите, поліцейські за сумісництвом приробляли якусь дещицю до зарплати та ще й економили на обідах і розвагах. А все тому, що живуть вони у «світі широких можливостей» — торговців наркотиками, викрадачів людей, отих самих дівиць та іншої такої клієнтури у тому світі, слава богу, не бракує. Ну й, звичайно, плюс власна ініціатива, ота хвалена і обов'язкова передумова для успіху в будь-якому бізнесі.

СЕРВІС ДЛЯ СИТИХ

У Лондоні створено нове агентство «Прайм перформерс», що по-нашому значить: «Кращі виконавці».

Зокрема, серед інших «кращих виконавців», яких воно пропонує до послуг своїм клієнтам, рекламуються і... лорди.

«Візьміть напрокат лорда для вашої вечірки!» — закликає об'ява. А глава агентства стверджує: «Чимало лордів винятково талановиті, особливо як оратори, що виступають після обіду. Більшість із них просто не знають собі ціни».

Щоправда, ціна за прокат «безцінних» лордів ясно визначена — 100 фунтів стерлінгів за вечір. Так що далеко не кожен може дозволити собі таку післяобідню приємність — послухати на ситий шлунок лордову балаканину. А ті, в кого шлунок не дуже й повний, навряд чи й задаром погодяться на таку розкіш. Та, врешті, агентство і не для них створене.

ЯКІ МОЖУТЬ БУТИ СЕКРЕТИ СЕРЕД ДРУЗІВ

У службовому кабінеті бельгійського прем'єр-міністра було зроблено неприємне відкриття: знайшли добре замаскованого електронного «клопа», тобто прилад для підслуховування. Мініатюрний радіопередавач, який живився від телефонної мережі, міг передавати з кабінета усі розмови на відстань до 500 метрів.

Хто приймав ці передачі, невідомо. Відомо тільки, що менше як за 500 метрів від резиденції прем'єр-міністра знаходиться готель «Хілтон», який належить американському трестові.

ДІЯЧ НАУКИ

68-річний отаман другої за значенням гангстерської зграї в Токіо, відомий «містер К», став доктором філософії. Цей титул коштував йому не дуже багато, щось близько 4000 карбованців на наші гроші.

Це значний крок уперед, якщо врахувати, що отаман гангстерів закінчив колись лише початкову школу.

Дисертація «містера К» називалася: «Відносини між менеджерами і робітниками з філософської точки зору».

Яскравий зразок філософії капіталістичного суспільства!

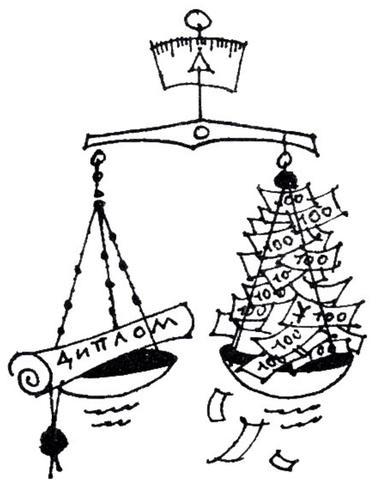

Енергетична криза принесла величезні прибутки монополіям, лихо й страждання трудящим.

(З газет).

Мал. Ю. КОЗЮРЕНКА

У кожного свій тягар.

І сміх, і гріх

Навесні цього року з паризького Лувра привезли на виставку в Токіо знамениту картину Леонардо да Вінчі «Мона Ліза». Цю подію використала генеральна рада японських профспілок: вона випустила плакат, на якому Мону Лізу відтворено з двома відхиленнями від оригіналу. По-перше, вона тримає в руці корзину з продуктами, а, по-друге, не посміхається. Навіть навпаки — вона сувора і засмучена.

Справа в тім, що ціни на продовольчі товари в Японії так підскочили, що уже не до посмішок.

—

Виборці американського сенатора Джона Туннея спровокували його на один експеримент: він повинен був витрачати на своє харчування лише 1,25 долара щоденно — саме стільки, скільки може витрачати багато хто з його виборців.

Через три тижні сенатор Тунней схуд на шість фунтів.

—

Як повідомляє англійська газета «Нью Стейтсмен», посилаючись на дослідження, що їх зробив член парламенту Річард Боді, вступ Англії до «Спільного ринку» у деяких відношеннях усе-таки корисний: ціни на жаб, равликів і копчену конятину зменшилися.

—

Прем'єр-міністр Нідерландів Йоп ван ден Уїл виголосив перед своїми міністрами схвильовану промову. Суть її зводиться до того, що панам міністрам доводиться багато і важко працювати, що економічні, фінансові та валютні кризи повибивали всіх із сідла, а тут ще енергетична криза вдарила, наче обухом по голові. Отже панам міністрам можна лише співчувати.

Але!.. Правил пристойності слід усе ж таки дотримуватися. І ні в якому разі не куняти на засіданнях парламенту. Бо кляті фотокореспонденти одразу ж беруть сонних міністрів у фокус, а газети друкують потім ці фото на перших сторінках... Коротше кажучи, в маленькій міністерській залі, що поруч із залом засідань парламенту, поставлені дивани.

Отож тепер кожен міністр, якого за справами державними зморить сон, може спокійно поспати там.

—

В той час як учені ще сперечаються, чи є життя на інших планетах, міські власті невеликого американського міста Оушн Спрінгс в штаті Міссісіпі вирішили це питання остаточно: є! І, як передбачливі люди, взялися готуватися до можливого візиту в Оушн Спрінгс гостей з інших планет. На такий випадок видали інструкцію для громадян: «Якщо в нашому місті зроблять посадку інопланетяни, не слід ставитися до них вороже чи й навіть нападати на них, поки ви не переконаєтесь, що їхня зброя дійсно слабша за вашу!»

Одне слово, якщо не впевнений — не бий!

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

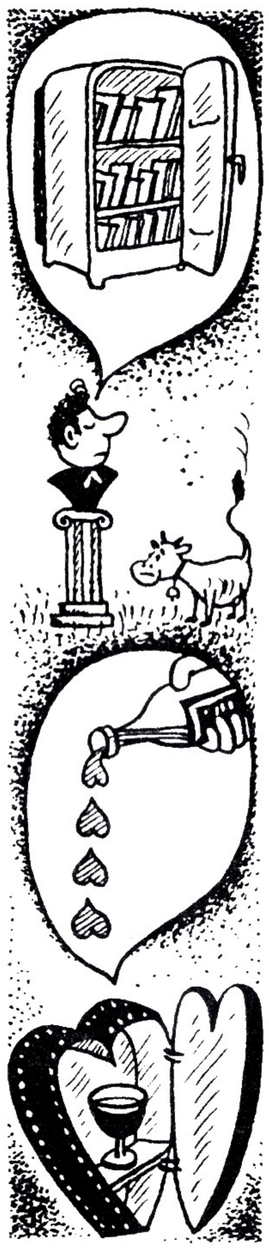

Я В ТОБІ І НАВКРУГ ТЕБЕ

Пензель візьму
І себе намалюю. І двох.
І тебе намалюю. І ліс.
І чиїсь голоси між беріз.

. . . . . .

І мільярди себе. Щоб тобі
В кожній краплі дощу — по собі...
Виривається серце з грудей
Де від мене подінешся, де?
На волоссі твоїм — тільки я.
І в зіницях твоїх — тільки я.

(Володимир РУТКІВСЬКИЙ.
Із збірки «Повітря на двох».
Одеса, 1973).

**Намалюю себе. І тебе.
І теля, що травичку скубе.
І ставок намалюю. Й лозу.
І лужок-бережок. І козу.**

**Потім — дощ. І себе під дощем —
По одному під кожним кущем,
І на кожній березі й вербі —
По собі, по собі, по собі...**

**Видам збірку. Скуплю весь тираж
І поставлю на кожен стелаж,
В гардероб, в холодильник тобі —
По собі, по собі, по собі.**

**Хай не сняться тобі відтепер
Ні Шевченко, ні Блок, ні Гомер,
Хай одне тебе тішить ім'я:
Тільки я, тільки я, тільки я!**

Вас. ШУКАЙЛО.

ПИЙТЕ НА ЗДОРОВ'ЯЧКО!

...Світ червоний і рожевий!
І у грудях серце в мене,
Наче келих кришталевий!..
...Гей, підходьте, люди й пийте!
Поділюся безкоштовно!
Пийте радість! Ще налийте!
Серце повне! Серце повне!

(Юрій СТАДНИЧЕНКО. «Ритми серця».
«Прапор», 1973 р.).

**Вже збирався серця свого
Вкласти в вірш про світ рожевий,
Та намацав замість нього
В грудях келих кришталевий.**

**Келих повний! Келих повний!!
Радість там шкварчить, нуртує.
Цим напоєм безкоштовно
Всіх, хто хоче, наділю я!**

**Буду замість автомата
Серед вулиці стояти.
Та не води й сік томатний —
Радість стану роздавати.**

**Хай поети пишуть вірші,
Прагнуть ними радість дати.
А у мене справи інші —
Віршів ніколи писати!**

Емілія САТАЛКІНА.
м. Київ.

Мал. А. СУЧКОВА

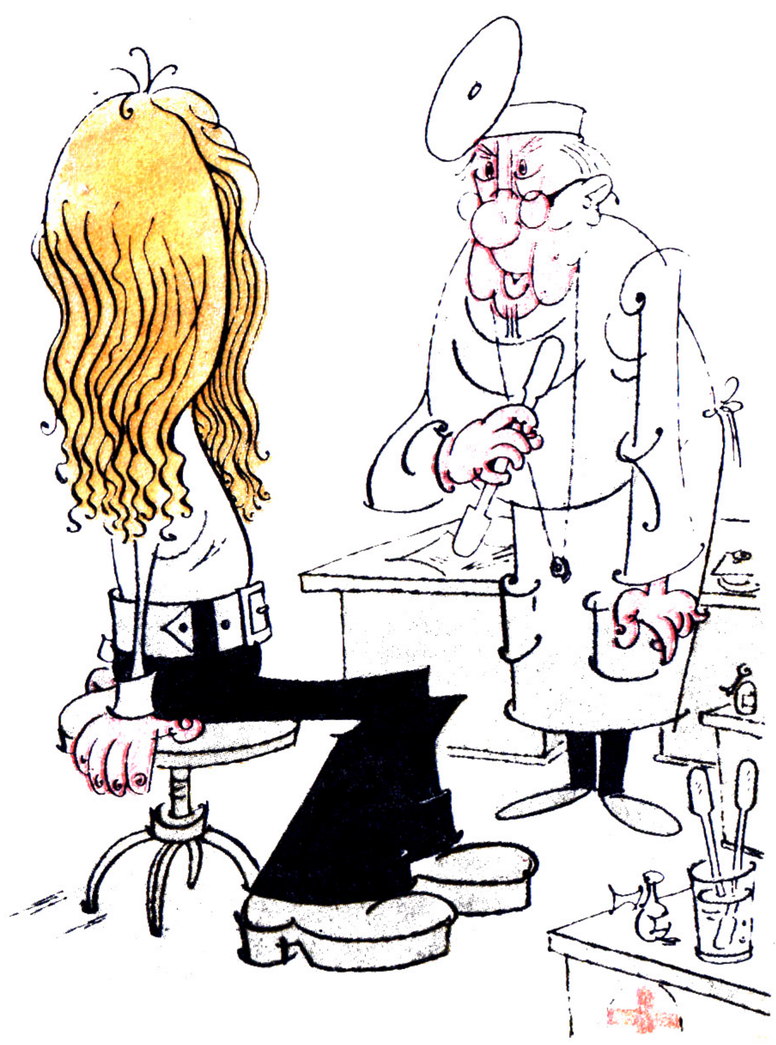

— Покажіть горло.

Мануїл СЕМЕНОВ —
головний редактор журналу «Крокодил»

З нагоди його шістдесятиріччя

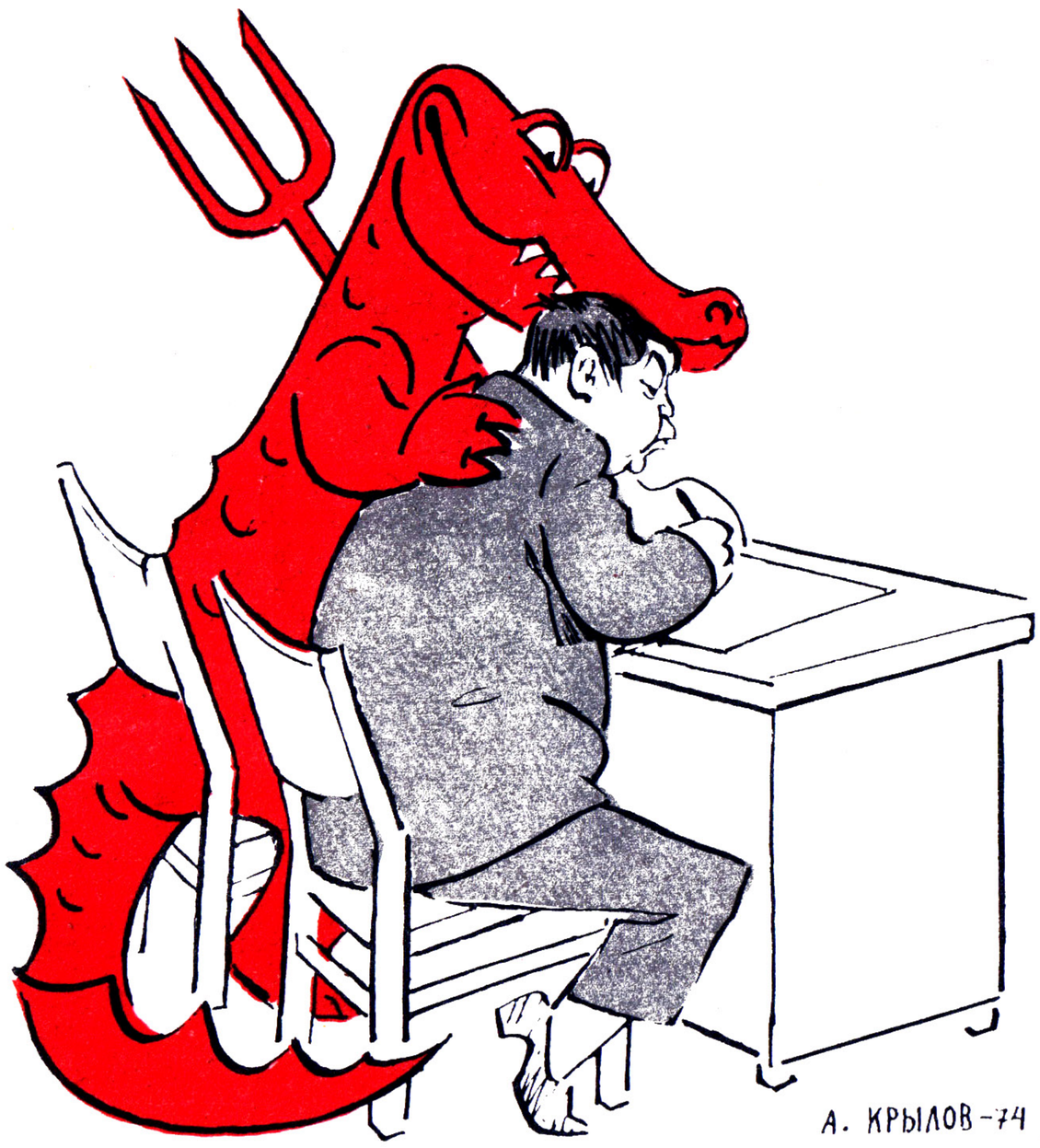

Дружній шарж А. КРИЛОВА

Народні усмішки

ЗАПАМ'ЯТАВ...

Учителька довго розповідала учням на уроці ботаніки про те, як вирощують картоплю. Нарешті для повторення запитує в одного хлопчика, який, здається, слухав її найуважніше:

— То скажи, Петю, для чого картоплини закопують у землю?

— Щоб кури не вигребли, — швиденько відповів той.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Дружина: — І що це за праска: день працює, а на другий — холодна, як лід.
Чоловік: — Сьогодні гріє?
Дружина: — Ні!
Чоловік: — Значить, увімкнеш завтра.

Надіслав Ів. ДЕМЕДЮК
з м. Рожища
Волинської області.

ЗВІДКИ ВІТЕР

— Дядьку Хомо, у вашого сусіда хата горить! — крикнув з порога хлопчик.

— А звідки вітер? — запитав дядько, поволі злазячи з печі.

Повідомив М. ЧЕПУРНИЙ
із с. Яснозір'я Черкаського
району Черкаської області.

ЗАСМУЧЕНИЙ

— Ти чого плачеш? — запитав перехожий хлопчика.

— Бо мені мама казала, щоб я переходив вулицю тільки при зеленому світлі світлофора або тоді, коли трамвай проїде, а на цій вулиці світлофора немає і трамваї не їздять.

Надіслав Б. ГАМУЛЕЦЬ
з м. Львова.

ЛАМПА

Іван і Степан вирішили трохи випити. Три карбованці нашкребли, а шістдесяти двох копійок не вистачає.

Зайшли вони до сусіда Михайла. В кімнаті якраз поралась дружина. Щоб вона нічого не зрозуміла, Іван сказав:

— Михайле, в моєму телевізорі згоріла лампа ми-3, а ти-62.

Догадливий сусід і виручив друзів.

ДОПОМІГ

Старий батько просить сина:
— Подай води напитися.
— Ви подивіться спершу, тату, чи вона у відрі є,— відповів той.

Повідомила К. О. ПОКАЛЬЧУК
з с. Рачин Дубнівського
району Ровенської області

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Друже Перче!

Чи знаєш ти, що таке — фотовитримка?

Усі, хто хоч трохи знайомий з гарантійною фотомайстернею Дніпропетровського заводу «Рембутехніка», вважають, що це — витримка, яка потрібна фотографові для того, щоб дочекатися з ремонту зданої туди апаратури.

Я, наприклад, чекаю майже два роки. Замість двадцяти днів, протягом яких мені обіцяли полагодити фотоапарати «Київ-10» і «Зеніт-5» (номери 7004341 і 6401613). Апарати ці, до речі, належать управлінню будівництва каналу Дніпро — Донбас.

Протягом цих двох років майстри невтомно випробовують мою фотовитримку. У січні цього року «Зеніт-5» нарешті мені повернули, але — у незайманому вигляді... Довелося везти його назад.

Якщо маєш, Перче, несправний фотоапарат, — привозь його до Дніпропетровська! Матимеш змогу й свою фотовитримку випробувати.

О. ГОЛОВКО.

м. Дніпродзержинськ.

Хочу тобі повідомити цікаву новину. У пшоні, купленому в одному з магазинів Баранівки, я знайшов дивну скляну посудину. На етикетці її написано: «Закуска любительська». А всередині щось чорніє: чи то зіпсована капуста, чи то клаптики якоїсь чорної матерії. Те ж саме знайшли у своєму пшоні й інші покупці.

На наш погляд, Перче, це — закуска для людей з якогось далекого століття до нашої ери. Невідомо тільки, як вона опинилася у пшоні. Правда, дехто висловлює міркування, що то торговельники додають у навантаження «закуску», яка зіпсувалася на їхніх складах.

Якщо це, Перче, справді так, то просимо тебе спитати голову Баранівської райспоживспілки В. О. Бернацького, як тою закускою закусувати і після чого? Може, він має досвід, то хай поділиться ним з покупцями.

Н. ПРИСЯЖНЮК.

смт Баранівка
Житомирської області.

Заглянь, будь ласка, в свій архів і прочитай, що тобі 10 січня 1974 року у відповідь на нашу скаргу написав голова Кролевецької райради т. Холодов.

«...З 15 січня 1974 року, — писав він тобі і нам, мешканцям Кролевця, — буде впроваджено автобусний рух по маршруту: вулиця Горького — райлікарня — автостанція».

А тепер, будь ласка, подивись ще й на календар. Календар показує, що 15 січня давно-давно минуло, а обіцяного «автобусного руху» все ще чомусь не видно.

Видно, правда, таблички з розкладом автобусного руху. Та, як нам здається, на самих тільки табличках далеко не заїдеш...

А може, Перче, це тільки нам так здається. Може, у голови Кролевецького райвиконкому з цього приводу своя думка. То хай би тобі про неї повідомив, а вже ти — нам.

Н. АНАНЬЄВА.

м. Кролевець
Сумської області.

Сатиричні мініатюри

ПІКЛУВАННЯ

— Ну, як здоров'я? Краще вам?
— Спасибі за турботу.
— А я хвилююся, бо ж нам
Тягти за вас роботу.

Юрій РИБНИКОВ.

НАЙСТРАШНІША ХВОРОБА

Хворів частенько Опанас
І ліків пив немало.
Проте найбільше він боявсь,
Щоб носа не заклало.
Бо носа мудрий Опанас
Тримав по вітру повсякчас...

В. КИРИЛЕНКО.

КАБАН

Худеньке порося кувікало зухвало:
— З дороги пріч усі! — несу я сало!

Василь НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка
Машівського району
Полтавської області.

ДІЛОВА РОЗМОВА

Вже треті півні прослівали,
В профкомі все ще засідали,
Йшли жваві, ділові дебати
Про те, щоб менше засідати.

Степан РУДОКВАС.

РОЗСУДЛИВИЙ ПОКУПЕЦЬ

— Ну й скупий же ти, Науме,
Голову морочиш —
Приміряв аж три костюми,
А купить не хочеш!
— Річ не в тім—не жалко грошей,—
Вголос той міркує,—
— Чом же їх, якщо хороші,
Ніхто не купує?

Іван БЕЗУГЛИЙ.

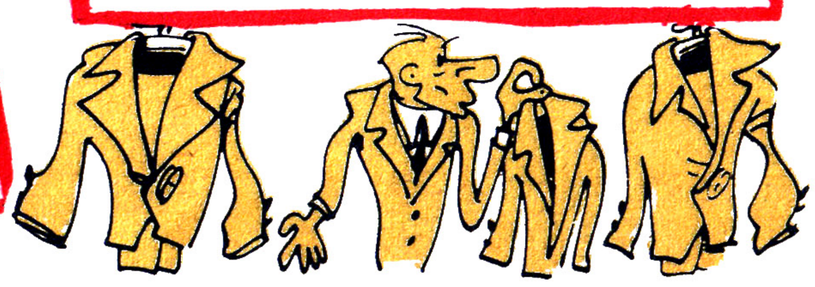

ТІЛЬКИ Й СПІЛЬНОГО

Наречена і жених
Мають різні вдачі.
Тільки й спільного у них —
Обоє ледачі.

м. Херсон. **Василь ШАРОЙКО.**

ПРОЩАННЯ

Шофер з машиною прощався:
Позбувся прав — «догазувався»...

ОРИГІНАЛЬНИЙ

Буть оригінальним захотів поет —
Їздив на Пегасі задом наперед.

Микола СЛЬОЗКО.

м. Миколаїв.

НЕДОЛІК

Сова три дні недосипала —
Орлові доповідь писала.
А він на зльоті потім клекотів:
— Який,— читав,— недолік у птахів?
Не в тому ми працюємо ключі —
Спать треба вдень,
а працювать — вночі.

Анатолій ГАРМАТЮК.

СВІЙ ПІДХІД

Розболілась голова —
Аж лице змарніло.
Стогне Катря, ледь жива:
— Пропадаю, милий!
Не барися, швидше дій,
Може, легше стане:
Щось від голови мерщій
Принеси, Іване!..
А Іван почухав ніс,
Глечик взяв зі столу.
В льох метнувся —
І приніс
З огірків розсолу.
— Це питво не для богинь,
Та усе ж — терпиме.
Одним махом перекинь:
Як рукою зніме...

Микола ЯРОШ.

с. Новодмитрівка
Золотоніського району
Черкаської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшов сигнал про те, що Антонінський цукрозавод скидає шкідливі виробничі відходи у річку Іколоть, від чого гине риба.

Як повідомив начальник Хмельницької обласної інспекції по охороні природи тов. Бакаєв, керівники підприємства — директор, головний інженер та заступник головного інженера — оштрафовані на 100 крб. кожний.

Роботу цукрозаводу узято під суворий контроль.

★ В одному з листів до редакції йшлося про те, що в колгоспі ім. Щорса (Кіровоградщина) порушується фінансова дисципліна, колгоспникам затримують видачу зарплати.

Начальник Кіровоградського районного управління сільського господарства тов. Шаповал повідомив, що заходів вжито. Заробітну плату колгоспникам видано сповна. За порушення фінансової дисципліни головного бухгалтера колгоспу Горбачова А. М. з роботи знято.

Управління встановило контроль за дотриманням фінансової дисципліни у цьому колгоспі.

★ Про те, що кладовище у селі Старі Нетечинці (Хмельницька область) існує вже понад 150 років і за браком місця захоронення проходить поруч із яром, вода з якого заливає могили, писали у листі жителі цього села.

Голова Віньковецького райвиконкому тов. Кушнір повідомив редакцію, що цей сигнал відповідає дійсності. Рішенням загальних зборів громадян села виділено ділянку для кладовища в іншому місці.

★ Учні Бережнівської 8-річної школи (Полтавщина) поскаржилися Перцеві, що керівництво колгоспу ім. Шевченка з села Колодяжнівки не виділяє транспорту, і їм доводиться добиратися до школи пішки.

Після втручання у цю справу Перця голова виконкому Кобеляцької райради тов. Зеленський повідомив, що нині учнів підвозять до школи спеціально обладнаним автотранспортом.

Сатирикон

У нас гостює болгарський сатиричний тижневик «СТЪРШЕЛ»

— Товаришу директор, ви загубили один лев!
— Не може бути, я гублю тільки великі суми!

Серед мухоморів.

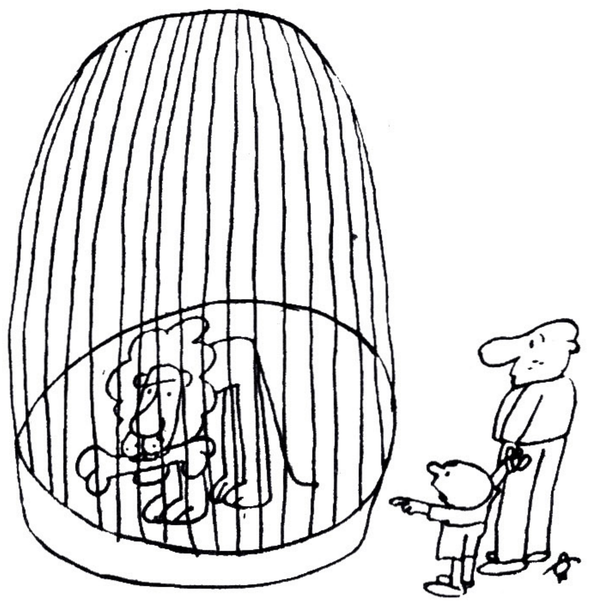

— Якщо це цар звірів, то чому він гризе кістку?

— І вчора вас не було на роботі.
— Нічого подібного, вчора ж давали зарплату...

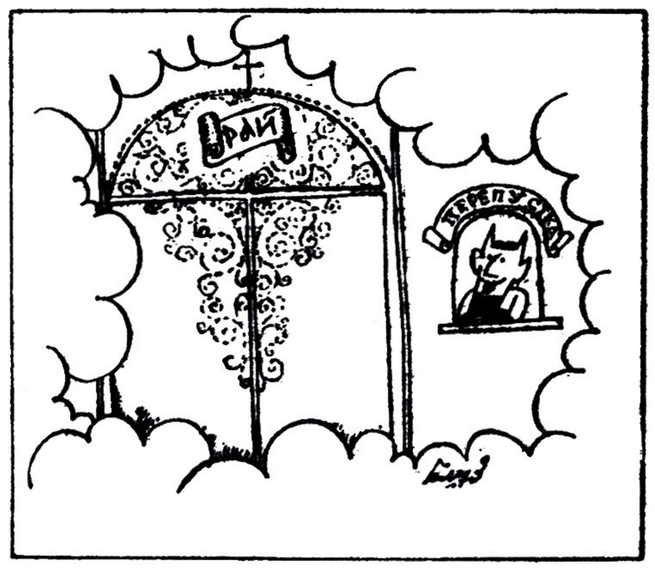

Без слів.

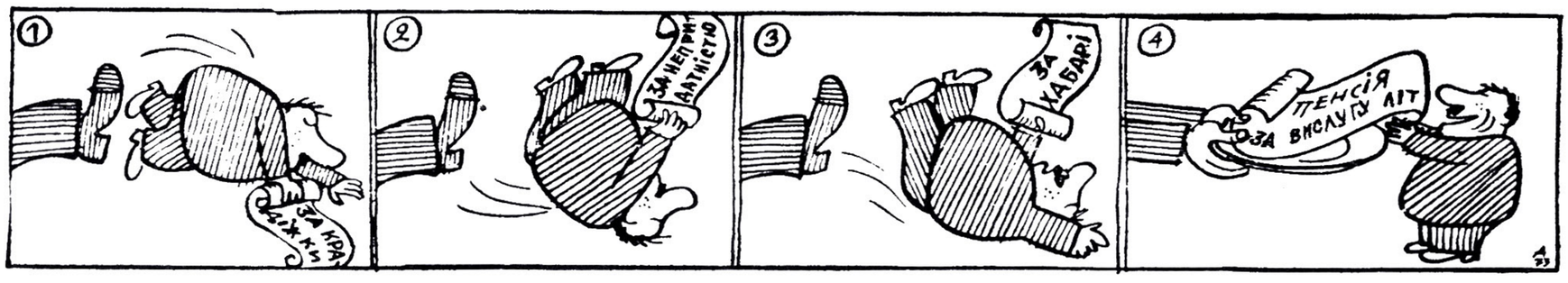

Розплата.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 12 (934). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. V. 1974 р. Підписано до друку 30. V. 1974 р. БФ 10067. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл. вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02467. Тираж 2 850 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Жорна його препохабія капіталізму.

ІНОЗЕМНА САТИРА

Ціни: — А ми не відчуваємо втоми.
«Інтернейшнл геральд трібюн». Париж.

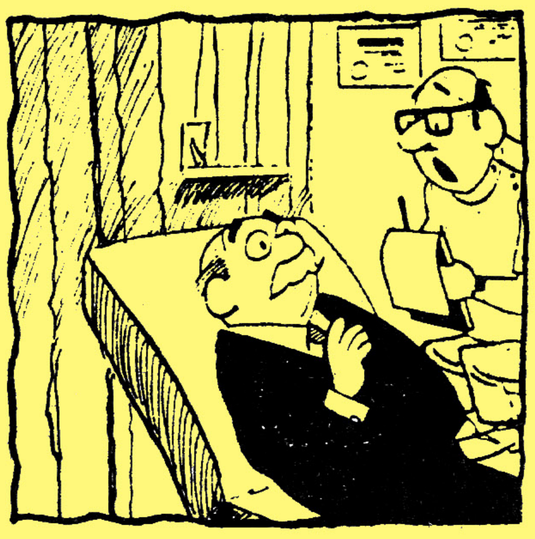

— Ваш пригнічений стан я пояснюю не весняним авітамінозом, а падінням акцій на біржі.
«Балтімор сан».

Без слів.
«Карузеля». Лодзь.

— Розкажіть нашим слухачам, чи маєте довір'я до долара.
«Рогач». Братіслава.